

เมื่อมนุษย์ได้โอกาสอีกครั้ง ในการอพยพสู่โลกแห่งที่สอง เพื่อมาแก้ไขในสิ่งที่เคยทำผิดพลาดบนโลกใบเก่า หลังจากโลกเดิม มีสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ภัยพิบัติแปลกประหลาดต่างๆเกิดขึ้นมากมาย จนมนุษย์ไม่สามารถอาศัยอยู่ได้อีก การอพยพสู่อวกาศจึงเริ่มขึ้น มนุษย์จึงต้องรับการทดสอบของการเอาชีวิตรอดบนโลกที่เกิดขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

แต่ส่วนหนึ่งของภัยพิบัติบนโลกเดิมนั้น มาจากน้ำมือของสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่ามนุษย์เอง เทคโนโลยีต่างๆ ถูกพัฒนาขึ้นมาใช้ มันอาจสร้างความสะดวกสบายต่างๆนาๆ แต่สิ่งหนึ่งที่มนุษย์ไม่ได้คิดและเตรียมป้องกันไว้คือ เทคโนโลยีต่างๆที่ถูกพัฒนาขึ้นมา ค่อยๆกลืนกินความเป็นตัวตนของมนุษย์ไป ยิ่งเทคโนโลยีถูกใช้ไม่ถูกทาง ต่อให้ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีมีมากเพียงใด มันก็จะกลับมาทิ่มแทงตัวเราเอง การล่มสลายของโลกใบเก่า จึงเป็นคำถามที่ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าจะเป็นบทเรียน ที่ใช้สอนคนบนโลกใบใหม่ หรือคนบนโลกใบใหม่จะเดินรอยตามสิ่งที่บรรพบุรุษเคยกระทำผิดไว้

มนุษย์ได้มาอาศัยอยู่บนโลกแห่งที่สองนี้ เกือบหลายพันปี พวกเขาว่ากันว่าเพื่อทดแทนการล่มสลายของโลกใบเก่า ดังนั้นวัฒนธรรมของหลายเชื้อชาติ ก็ยังคงดำรงอยู่ในโลกใบใหม่ การดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ยังคงเหมือนเดิม กีเลส ตัณหา ความอยาก รัก โลก โกรธ หลง เป็นสิ่งที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี การท่องอวกาศที่แท้จริงของมนุษย์ ก็คือการอพยพสู่โลกใบใหม่โดยเรียกว่า “การเดินทางที่ไม่มีสิ้นสุด” นับแต่นั้นมาศักราชใหม่ของมนุษยชาติจึงเริ่มต้นจากการอพยพครั้งนี้ แต่เมื่อศึกษากันในเชิงรายละเอียดลงไป ประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้เหมือนโดนใครบางคนเขียนขึ้นนำขึ้นมา

ถ้าจะกล่าวถึงประวัติศาสตร์ของดาวดวงนี้ หรือที่เรียกกันว่าโลกใบใหม่ของมนุษย์ชาติ เรื่องราวการผจญภัยของหนุ่มน้อยคนหนึ่ง จะบอกเล่าเหตุการณ์ ของโลกใบใหม่ได้เป็นอย่างดี ความทะเยอทะยานของเด็กหนุ่ม วิธีการที่เขาใช้ในการค้นหา คำอธิบายของทุกเรื่องบนโลกใบใหม่ มันเป็นวิธีที่น่าสนใจและระทึกยิ่งนัก แม้แต่อารยธรรมที่หลงเหลือจากโลกใบเก่า เด็กหนุ่มก็พยายามค้นหามันจนเจอ

การผจญภัยและท่องเที่ยวไปตามดินแดนต่างๆ ความลึกลับของประวัติศาสตร์ สิ่งมีชีวิตที่ยังหาคำตอบไม่ได้ในโลกใบใหม่ ผสมผสานกับอารยธรรมที่ยังไม่ถูกค้นพบ เป็นตัวกระตุ้นให้หนุ่มน้อยต้องยิ่งค้นหาคำตอบกับมัน ยิ่งเรื่องราวซับซ้อนเพียงใด ความกระหายที่จะเป็นนักผจญภัยเป็นสิ่งกระตุ้นให้ไม่ยอมแพ้ในการหาความจริง แม้ว่าความรู้สึกล้มเหลว สิ้นหวัง มันคือขวากหนามในการสร้างฝันของตัวเอง แต่ทุกอย่างมันต้องการจุดเริ่มต้น ฝันที่จะทำเพียงไม่ยอมแพ้กับอุปสรรค มันจะปรากฏเป็นผลลัพธ์ที่จับต้องได้ สักวันหนึ่ง กาลเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้กับหนุ่มน้อยผู้นี้ และยังคงมีเหตุการณ์ลับ พิศวงอีกมากมายที่รอการพิสูจน์จากเด็กหนุ่ม นั่นคือส่วนหนึ่งของการผจญภัยที่กำลังจะเกิดขึ้น

แต่เรื่องลับที่เด็กหนุ่มไปค้นพบ มันช่างน่าสงสัย ว่าโลกใบใหม่ที่มนุษย์อาศัยอยู่ มันคือดวงดาวที่สร้างมาเพื่อให้มนุษย์มาดำรงชีพอยู่ต่อไปอีกนาน หรือมันคือดวงดาวที่ให้มนุษย์มาทำลายล้างมันอีกครั้ง ไม่เพียงแค่นั้นมนุษย์ที่อพยพมา เป็นคนจากโลกเก่าจริงหรือ พวกเขาเป็นมนุษย์จริงๆไหม มันจึงมีเรื่องอีกมากมายที่ยังต้องการรอคำตอบ

บทที่ 1

หนุ่มน้อยในตาสีน้ำตาลอ่อน เดินออกมาที่ตาดฟ้าของเรือ เยหน้ามองท้องฟ้าในวันที่ท้องฟ้าไร้เมฆบดบัง เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ พร้อมกับบอกตัวเองในใจว่า เขาพร้อมจะเปลี่ยนชะตาชีวิต ด้วยสองมือของเขาเอง

“ทำไมไม่มีใครเข้าใจผมเลย ให้ตายสิ คนต้องมีความฝันสิ”

“อยู่แต่ในหมู่บ้าน ล้อมรอบไปด้วยทะเล มันทำทนายตรงไหน” เขาบ่นกับตัวเอง พร้อมเสียดพัน เบาๆ

หนุ่มน้อยอายุประมาณเพียง 13 ปี มองไปรอบๆเรือที่มีผู้โดยสารหลากหลายเชื้อชาติ กำลังเพลิดเพลินกับทิวทัศน์ของท้องทะเล เด็กหนุ่มเริ่มแสดงสีหน้าเศร้าเหมือนจะร้องไห้แล้วก็กลับมายิ้มใหม่ ผู้โดยสารรอบข้างเริ่มสังเกตเห็นว่าเด็กหนุ่มดูคล้ายจะเพี้ยนและเริ่มเดินออกห่างจากเด็กหนุ่ม โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงตัวน้อยซึ่งนั่งเล่นอยู่ใกล้ๆกับแม่ของเธอ เด็กผู้หญิงสังเกตเห็นพฤติกรรมแปลกๆ เธอจึงมีอาการหวาดกลัวในตัวเด็กหนุ่ม

เด็กหนุ่มแสดงท่าทางลักษณะนี้วันเวียนอยู่สักพัก เขาเริ่มสังเกตเห็นเด็กผู้หญิงมีอาการกลัว เขาเลยหยุดคิดว่าเกิดอะไรขึ้น เขาตัดสินใจเดินเข้าไปหาเด็กผู้หญิง พร้อมกับจะพูดทักทาย แต่เด็กผู้หญิงกับร้องและตะโกนเสียงดังทำให้เด็กหนุ่มต้องถอยออกมาเพื่อหยิ่งเชิง

“พี่จะเข้ามาแย่งขนมหนูใช่ไหม หนูเห็นพี่ ร้องให้ หัวเราะ และทำท่าทางเพี้ยนๆ นะ”

“พี่หัวเราะ หนูไม่เห็นน้ำ” เด็กผู้หญิงกล่าวเป็นชุด ด้วยความไร้เดียงสาของเด็กหญิงตัวเล็ก เธอทำท่าแลบลิ้น ปลิ้นตาใส่เด็กหนุ่ม เธอยังกอดขนมไว้แน่น

ในขณะเดียวกัน แม่ของเด็กหญิงรู้สึกตกใจกับกิริยาของลูกเธอ แม่ของเด็กหญิงต้องรีบเอามือมาปิดปากลูกของเธอไว้ พร้อมแสดงการดูแลเล็กน้อย “อย่าพูดกับพี่เขาอย่างนั้น มันไม่ดี” หญิงสาวกล่าว

เด็กหนุ่มเริ่มรู้สึกงงๆกับสิ่งที่เด็กผู้หญิงพูด พร้อมกับตอบกลับแบบทันควัน

“เดี๋ยว ใจเย็น พี่ไม่ได้คิดแย่งขนมหนูน้ำ พี่แค่คิดอะไรเพลินๆเท่านั้น” พร้อมกล่าวขอโทษต่อแม่ของเด็กหญิง ที่ทำให้ลูกของเธอรู้สึกกลัว และก้หัวเราะแก้เขิน

หญิงสาวแสดงมารยาทที่ดี กล่าวคำสนทนากลับไปแบบมีไมตรีจิต เธอกล่าวคำขอโทษแทนลูกของเธอ เด็กผู้หญิงเมื่อได้ยินแม่พูดเกี่ยวกับตัวเธอ ก็เริ่มมีอาการมึนงงเล็กน้อย เด็กผู้หญิงทำแก้มปอง นั่งท่ากอดอก แลดูน่าเอ็นดู มันยังสร้างรอยยิ้มให้กับเด็กหนุ่ม

“หนูชื่ออะไร หนูเดินทางมาจากคนเดียวหรือจ๊ะ” แม่ของเด็กหญิงถามด้วยความสุภาพ

เด็กหนุ่มยิ้ม เพื่อเป็นการตอบรับไมตรีจิตจากสองแม่ลูกกลับไปบ้าง

“ผม ขอโทษครับ” เด็กหนุ่มเอามือลูบหัวตัวเองและหัวเราะ

“ผมรู้สึกเสียมารยาทมาก ที่ยังไม่ได้แนะนำตัวกับคุณน้าครับ”

“ผมชื่อไรอัน ผมเดินทางคนเดียว” เด็กหนุ่มตอบคำถามแบบสุภาพ

เด็กผู้หญิงยังรู้สึกสับสน สงสัย กับท่าทางกอนหน่าของไรอัน แม่ของเด็กหญิงพยายามบอกให้ลูกของเธอแนะนำตัวกลับไปเพื่อแสดงการขอโทษ ที่เข้าใจไรอันผิด

“หนูจะไม่ทักทาย แล้วบอกชื่อของหนูกับพี่เขาหน่อยหรือลูก” หญิงสาวกล่าว

เด็กผู้หญิงเริ่มแสดงอาการเขินอายและวิ่งไปหลบหลังแม่ของเธอ แต่เธอยังคงโผล่หน้าให้เห็น และแนะนำตัวเอง

“หนูชื่อเอวาและแม่ของหนูชื่อมีนา ค่ะ” เด็กผู้หญิงแนะนำชื่อตัวเองด้วยเสียงเบาๆ เด็กน้อยยังได้แนะนำแม่ของตัวเองไปด้วยแบบไม่รู้ตัว สร้างเสียงหัวเราะให้กับแม่ของเธอเอง ไรอันก็หัวเราะในความน่ารักของเอวา

ความเข้าใจผิดในตอนแรก คำขอโทษและการแนะนำตัวอย่างสุภาพ เริ่มสร้างบรรยากาศให้ดีขึ้น เอวาเริ่มคลายความกังวล เธอมั่นใจว่าขนมจะไม่ถูกแย่งแน่นอน การสนทนาเริ่มสนุกและมีอรรถรสมากขึ้น มีนาแม่ของเอวายังได้เล่าเรื่องราวถึงบ้านเกิดที่ตัวเองอยู่และเหตุผลที่ต้องออกเดินทาง ปัญหาที่ตัวเองประสบพบเจอมา ตัวหญิงสาวเล่าถึงปัญหาของงานและโอกาสในชีวิต พร้อมความฝันที่ว่าชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้ และเธออยากให้ลูกสาวมีสถานะความเป็นอยู่ที่ดีกว่าในปัจจุบัน อย่างน้อยมีนาก็อยากให้เอวาลูกสาวได้เรียนหนังสือเหมือนเด็กคนอื่นๆ ในวัยเดียวกับเธอ

ไรอันได้แต่รับฟังพร้อมกับคำถามอยู่ในใจว่าสามีของเธอหายไปไหน แต่ก็ไม่กล้าถาม ไรอันยังรู้สึกหดหู่ที่เห็นสภาพของเสื้อผ้าที่สกปรก รังไร รังรัง เสื้อผ้าของสองแม่ลูกที่สวมใส่อยู่มีการปะชอมแซมมาแล้วหลายครั้ง และเศษขนมปังในมือของเธอ เธอนั้น มันเปรียบเสมือนขนมที่เคี้ยวอร่อยที่สุดเท่าที่เอวาเคยได้กินมา เมื่อมีนาเล่าเรื่องราวชีวิตที่ยากลำบากของเธอเสร็จ เด็กหนุ่มก็เริ่มแชร์เรื่องราวของเธอให้เธอฟังบ้าง ไรอันเริ่มสุดลมหายใจเข้าปากด้วยท่าทางที่ดูตลก เป็นที่ขบขันของสองแม่ลูก ที่จริงไรอันต้องการเปลี่ยนบรรยากาศ จากเรื่องความลำบากของครอบครัวมีนา

“ถึงเวลาที่จะต้องสร้างฝันของตัวเองแล้ว” ไรอันตะโกน พร้อมกับเล่าเรื่องราวก่อนการเดินทางของเขา

“เรื่องมืออยู่ว่า ครอบครัวของผมไม่เห็นด้วยกับเส้นทางอาชีพที่ผมเลือกเรียนทางโบราณคดีครับ”

“ผมจึงออกจากบ้านมา เพื่อเดินทางตามความฝัน” ไรอันแสดงอารมณ์เมื่อพูดถึงเรื่องที่บ้าน

เมื่อมีนาได้ยินเช่นนั้น เธอก็รู้สึกตกใจในสิ่งที่เด็กหนุ่มพูดถึงครอบครัวของตัวเองในทางลบ แต่เธอกับนี้ไม่ได้ห้ามหรือขัดจังหวะการเล่าเรื่องของไรอัน เพราะเธอเข้าใจว่ามันต้องมีเหตุผลบางอย่าง เธอจึงตั้งใจฟังเรื่องราวของเด็กหนุ่มก่อน เมื่อฟังจบมีนาอาจจะพอให้คำแนะนำอะไรได้บ้าง เธอจึงนั่งนิ่งตั้งใจฟังเรื่องของไรอัน

“สำหรับผมแล้ว การเดินทางและท่องเที่ยวในโลกกว้าง มันคือความฝันอีกอย่างของผม” ไรอันเล่าเรื่องต่อ

“ผมไม่ได้เพื่อฝัน ครับคุณน้า” ไรอันพยายามอธิบายด้วยสายตาที่มุ่งมั่น

ไรอันต้องการรู้เรื่องของโลกใบเก่าให้มากขึ้น เขาต้องการคลายข้อสงสัยของการอพยพของมนุษย์ มาสู่โลกใหม่

ไรอันยิ่งกล่าวก็ยิ่งมีอารมณ์ ไรอันจึงสุดลมหายใจให้ลึกและปล่อยออกมาให้สุด เพื่อให้ใจเย็นลง

“ทางบ้านผม อยากให้ผมเรียนเกี่ยวกับการค้าขาย เพราะที่บ้านผม มีธุรกิจเล็กๆ”

“แต่มันไม่ใช่อนาคตผมนี่ ผมต้องการเป็นตัวของตัวเอง” ไรอันอธิบายโดยใช้เหตุผล

ถึงตอนนี้ ไรอันคิดเสมอว่าเขาไม่ใช่หุ่นเชิด ที่จะให้ใครมาชักใยอยู่ข้างหลังเขาจริงๆ ไรอันไม่รู้ว่าการตัดสินใจครั้งนี้เป็นการตัดสินใจที่ผิดหรือตัดสินใจที่ถูกต้อง เขาคิดว่ามันเป็นเรื่องของอนาคตที่ยังมาไม่ถึง อย่างน้อยไรอันมีข้อมูล มันถูกพิสูจน์ในโลกใบเก่ามาแล้ว ไรอันพยายามอธิบายเสริมด้วยหนังสือที่เขาอ่านมาจากห้องสมุดในหมู่บ้าน ไรอันจึงมุ่งมั่นที่จะเรียนโบราณคดีให้ได้

หลังจากการสนทนาผ่านไปได้สักพัก ไรอันเหมือนตัวเองกำลังย้อนกลับไปในช่วงเวลาของความไม่เข้าใจระหว่างเขาและครอบครัว หนูน้อยคิดย้อนไปในเรื่องราวช่วงหนึ่งสัปดาห์ก่อนที่เขาจะตัดสินใจออกเดินทาง

บ้านเกิดของไรอันอยู่ในหมู่บ้านที่ล้อมรอบทุกด้านด้วยทะเล มีป่าที่อุดมสมบูรณ์ คนที่นั่นอยู่กันอย่างสงบสุขตามประสาคนท้องถิ่น ประชากรที่นี่ประกอบอาชีพหลากหลาย เช่น เกษตรกรรม การทำประมง ช่างเหล็ก ช่างก่อสร้าง ช่างฝีมือต่างๆ และ ค้าขาย แต่เพราะการเข้ามาของรัฐบาลโลกใหม่ ทำให้ผู้คนเริ่มเข้ามาที่เกาะมากขึ้น มีแม้กระทั่ง พวกพ่อค้าระดับ

บริษัทใหญ่โต จนไปถึงนายทุนต่างๆ ไม่เพียงแค่นั้นนักล่า นักต่อสู้ มาเฟีย นักบรรจบจ้างต่างๆก็ชอบแวะเวียนมาที่นี้ ถึงแม้เป็นเมืองเล็กๆบนเกาะ แต่เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะน้ำมันกลางทะเล จึงเป็นที่ใฝ่ฝันของผู้คนทั้งหลายจากทวีปต่างๆ การแสวงหาแหล่งลงทุนคือสิ่งที่คนพวกนี้ต้องการ สันดานที่แก้ไม่หายของมนุษย์ แต่เขาก็คิดว่า มันไม่ได้เกี่ยวกับเขาเลยที่จะมาเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้

หมู่เกาะแห่งนี้มีรูปร่างคล้ายกับบนกวีหกเพลง ซึ่งเป็นสิ่งถูกเรียกขานในนิยายโบราณของโลกเก่า เกาะแห่งนี้จึงถูกตั้งชื่อว่า วิหกเพลง ตามรูปร่างของเกาะ แต่จากเรื่องเล่าในอดีตเกาะนี้เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในอดีต ทำให้เกาะ1ใน3 ส่วน ได้ยุบตัวหายลงไปอยู่ใต้ทะเล แต่ถึงอย่างไรก็ตามความสวยงามของเกาะและความสมบูรณ์ของธรรมชาติก็ยังคงอยู่ เหตุการณ์ภัยพิบัติคราวนั้นฆ่าผู้คนไปเป็นจำนวนมาก แต่นั่นก็ยังไม่เจ็บปวดเท่ากับการต่อสู้ของคนบนเกาะ เพื่อต่อต้านนายทุนต่างๆนานานับหลายปี มันสร้างความเสียหายมากกว่าภัยพิบัติ นายทุนพวกนี้ทำลายธรรมชาติบนเกาะ ไร่อันเหมือนจะมีอารมณ์ขี้ขึ้นมา จึงกล่าวเปรยๆประชดพวกนายทุน

เสียงดุที่ดังจากบ้านหลังหนึ่ง ทำให้คนละแวกนั้นต้องหยุดทำกิจกรรมทุกอย่าง แล้วมองไปที่บ้านหลังนั้น ทุกคนใจจดใจจ่อเหมือนกับรู้ว่าจะมีเรื่องน่าตื่นเต้นเกิดขึ้น ไร่อันวิ่งออกจากบ้านหลังนั้นมาที่ถนนหน้าบ้าน เขายืนตั้งท่าป้องกันตัวเตรียมพร้อมรับศึกอยู่ข้างหน้าประตูบ้าน ท่าทางของหนุ่มน้อยคล่องแคล่วในลักษณะของคนเรียนศิลปะการป้องกันตัวมา

“เฮ้ ตาแก่ ทำไมหัวดีอย่างนี้ มัวแต่ยึดติดกับอดีตอยู่ได้”

“เราอยู่ในโลกใหม่ ศตวรรษใหม่ ทำอะไรใหม่ๆ สิ”

“ให้ดูแลร้านจนตาย เหยอ ผันไปเถอะตาแก่” ไร่อันตะโกนคุยกับใครบางคนที่อยู่ภายในบ้าน

ชาวบ้านบริเวณนั้นเริ่มส่งเสียงคุยกันว่าไร่อันจะทนได้นานเท่าไรในวันนี้ ชาวบ้านบางคนถึงกับลงพนันว่าใครทายผิดต้องเลี้ยงเปียร์ มันสร้างบรรยากาศครื้นเครงได้ในระดับหนึ่ง

จากนั้น ร่างเงาของชายสูงใหญ่ ถลาเขาหาไร่อัน ในขณะที่เดียวกันเขาไม่รอช้ากระโดดหลบจากออกทางด้านข้าง แต่ชายแก่ก็วิ่งตามไม่ลดละ เด็กหนุ่มรู้สึกเหนื่อยกับการไล่ล่าของชายสูงใหญ่ เมื่อไร่อันเผลอ กำปั้นก็พุ่งกระทบเข้ากับที่หน้าของเขาย่างจัง เด็กหนุ่มทรุดนั่งลงกับพื้นในทันที

“เจ็บนะ พ่อ” ไร่อันบ่นกับชายแก่ ที่เขาเรียกว่าพ่อ

ชายแก่เดินมาหยุดตรงหน้าไร่อัน

“เจ้ายังอ่อนหัดนัก การโจมตีแค่นี้ก็หลบไม่ได้ เจ้าใจลอยไปหน่อย” ชายแก่กล่าวสั้นๆ แต่ดูดี

ทั้งสองยังต่อสู้กันสักพัก ชายแก่เริ่มแสดงถึงความเหนือชั้นของศิลปะการป้องกันตัวและประสบการณ์ที่มากกว่า เด็กหนุ่มทำได้แต่ตั้งรับการโจมตี ความเหนื่อยล้าเริ่มปรากฏ

“พ่อ พ่อแล้ว ผมยอมแพ้” ไร่อันตะโกน

ในที่สุดเด็กหนุ่มก็ยอมยอมแพ้ต่อชายแก่ซึ่งก็คือพ่อของเขาเอง ชายแก่ยังคงนั่งค่อมร่างกายของเด็กหนุ่มไว้ ชายแก่แสดงความสะใจที่ได้ชัยชนะ เขาเอามือขยี้หัวไร่อันเหมือนจะเอ็นดู และก็หัวเราะไม่หยุดที่ได้ยินการยอมแพ้จากลูกชาย

“ทั้งคู่หยุดได้แล้วจ้า อาหารเย็นเสร็จแล้ว”

“รีบเข้ามาทานข้าวเย็นกันก่อน”

“ทั้งคู่ค่อยคุยกันใหม่หลังทานข้าวเสร็จจ้า” มีเสียงหญิงสาวพูดมาจากในบ้าน เสียงเธอช่างหวานนั้

เสียงอันอ่อนหวานจากภายในบ้านบอกให้สองพ่อลูกสงบศึกชั่วคราว ไรอันนั่งฟังตัวลงกับพื้น พร้อมอาการเหนื่อยอ่อน แต่กำปั้นของชายแก่ยังกระแทกลงมาที่หัวของเด็กหนุ่มพร้อมกับเสียงร้องของเด็กหนุ่มดังขึ้นมา

สองพ่อลูกเริ่มทำความสะอาดฝุ่นตามร่างกาย พร้อมทั้งเดินเข้าไปในบ้านเหมือนไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น เหตุการณ์เข้าสู่ความสงบ ชาวบ้านใช้ชีวิตตามปกติ การพูดคุยของคนในครอบครัวของไรอันลักษณะนี้ เป็นสิ่งปกติที่คนระแวกนี้เห็นเป็นประจำ มันเหมือนความบรรเทาอย่างหนึ่งของคนแถวนี้

ในช่วงรับประทานอาหารเย็น ไรอันตัดสินใจรวบรวมความกล้าที่จะขอออกเดินทาง โดยให้สัญญากับทางครอบครัวเป็นเวลา 6 ปี เขาจะกลับมาบ้านถ้าเขาล้มเหลวกับเส้นทางความฝัน แต่เมื่อไรอันกล่าวเสร็จ อารมณ์โกรธก็พริ้งพรุออกมาจากพ่อของเขา

“ถึงแม้พ่อไม่ค่อยเห็นด้วยกับความฝันของเจ้า”

“แต่พ่อจะไม่ทนมากกว่า ถ้าเจ้ายอมแพ้ต่อความล้มเหลว อย่างง่ายดาย”

“คำพูดของเจ้า มันเหมือนคนขี้แพ้”

“ทำไมต้องพูดถึงความล้มเหลว”

“ถ้าพูดดูถูกตัวเอง ก็ไม่ต้องฝันหรือคิดที่จะทำอะไร”

“เจ้าต้องเปลี่ยนทัศนคติของตัวเองก่อน” พ่อของไรอันกล่าวด้วยความโกรธ คำตำหนิถูกกล่าวออกมาเป็นชุด ซึ่งคำพูดเหล่านี้ถูกกล่าวมาจากก้นบึ้งของหัวใจผู้เป็นพ่อ

คำพูดของพ่อ สร้างความประหลาดใจให้ไรอัน แต่มันก็เป็นประสบการณ์อย่างดีของหนุ่มน้อย ว่าอย่าพูดถึงความล้มเหลวหรือดูถูกตัวเองก่อนที่จะทำอะไร การสนทนาเป็นไปอย่างตึงเครียดในระหว่างการรับประทานอาหาร การโต้เถียงด้วยคำพูดคือการสื่อสารที่ปกติของคนในครอบครัวนี้ แต่คนที่ใจเย็นที่สุด หนึ่งดูเหมือนจะเป็นแม่ของไรอัน

การสนทนายังกล่าวถึงแผน ของการเดินทางสู่อาณาจักรดิแอตลาส มันถูกเล่าเป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งไรอันได้เตรียมการมาอย่างดีในเรื่องนี้ ตัวไรอันเองได้รับการตอบรับให้เข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนช่างเย็บผ้า เด็กหนุ่มแอบติดต่อกับไวด์โดยไม่ให้พ่อเขาทราบ แต่สิ่งที่ผิดพลาดมีเพียงอย่างเดียว คือคำพูดที่ดูถูกตัวเอง นั่นเป็นสิ่งที่พ่อเขาเกลียดเป็นที่สุด

ภายหลังจากการรับประทานอาหารเสร็จ พ่อของไรอันยังคงนิ่งไม่พูดอะไร พ่อของเขายังมีอารมณ์โกรธอยู่และยังไม่พูดที่จะอนุญาตให้ไรอันได้ออกเดินทาง แม่ของไรอันจึงต้องพูดให้ไรอันใจเย็นลง โดยส่วนใหญ่เรื่องทะเลาะกระทบกระทั่งในครอบครัวระหว่างไรอันและสามี เธอจะมีหน้าที่คอยประนีประนอม รอมชอมในทุกๆเรื่อง เธอเป็นเหมือนนักบริหารที่ดีคนหนึ่ง และความเป็นคนใจเย็น ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่ง ที่เธอสามารถจะควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ทั้งหมด

“ไรอัน “เสียงของแม่ เรียกชื่อเด็กหนุ่มมาจากในครัว จากนั้นเธอเริ่มสอนลูกของเธอด้วยความใจเย็น

“แม่จะไม่ห้ามกับสิ่งที่ลูกวาดฝันไว้”

“ลูกโตแล้ว ความคิดและมีสติ จำเป็นต้องเติบโตไปพร้อมกับร่างกายของลูก”

“แม่เคยผ่านวัยของลูกมาแล้ว” แม่ของไรอันพยายามอย่างมากในการสอนเรื่องการมีสติ

แม่ของไรอันอธิบายถึงเหตุผลที่ทำให้สามีของเธอโกรธลูกตัวเอง การยอมแพ้กับอะไรๆ โดยไม่ลองทำมันก่อนถือว่าดูถูกตัวเองอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่สามีของเธอรับไม่ได้ อย่าท้อแท้กับอุปสรรคนั้นคือแก่นแท้ของความสำเร็จ

แม่ของไรอันทราบความลับของโรงเรียนช่างเย็บผ้ามาตั้งแต่ต้น เพราะเธอเห็นจดหมายการตอบรับในห้องนอนของไรอัน และพฤติกรรมของลูกชายเธอ ก็ดูลับๆล่อๆในช่วงก่อนหน้านี้ เธอแอบสังเกตมาได้สักพักใหญ่

“แม่จะพูดกับพ่อเขาให้”

“แต่ลูกจำเป็นต้องทำตามแม่บอก”

“ลูกสัญญาแม่ได้ไหม” แม่ของไรอันอธิบาย หลังจากได้ฟังไรอันพยักหน้าและโผล่เข้าซบตักของแม่ ความอบอุ่นที่ได้รับจากแม่ทำให้ไรอันใจเย็นลง ไรอันมองหน้าแม่ของเธออย่างมีความสุข

“ครับแม่ ผมรับปาก” เสียงตอบที่ดูสงบลงของหนุ่มน้อยที่แสดงต่อแม่ของตัวเอง

แม่ของไรอันเริ่มจัดการเรื่องราวทุกอย่างให้บรรยายภายในบ้านดูสงบเรียบร้อย ปราศจากการได้เตียงของคนทั้งสองอีกหนุ่มน้อยได้เรียนรู้บางอย่างจากเหตุการณ์ครั้งนี้ มันจะเป็นประโยชน์ในอนาคตอันใกล้ และการเดินทางของหนุ่มน้อยได้เริ่มขึ้นแล้ว เมื่อไรอันได้รับการอนุญาตให้ออกเดินทาง จุดหมายปลายทางของเขาคือทวีปโอเมก้า ที่ตั้งของอาณาจักรดิแอตลาส หรือเรียกกันเป็นทางการว่าจักรวรรดิแอตลาส เมืองที่ไรอันต้องการไปคือรีอคทาน เมืองนี้คือจุดเริ่มต้นของวิทยาศาสตร์บนโลกใบใหม่เมื่อครั้งอดีตกาล เขาจึงตั้งใจจะศึกษาต่อที่เมืองนี้

วันที่รอคอยก็มาถึง จุดเริ่มต้นของการเดินทางและทุกเรื่องราว มันจะบันทึกไว้ในสมุดหนังสือน้ำตาลที่เขาเตรียมไว้ ไรอันตั้งใจจะใช้สมุดเล่มนี้ บอกเรื่องราวของอารยธรรมใหม่ สิ่งใหม่ๆ ของโลกแห่งที่สอง ซึ่งยังไม่มีใครค้นพบมาก่อน จากนั้นแม่ของเขาได้ให้จดหมายฉบับหนึ่งแก่ไรอัน

“จำคำสัญญาได้ไหม ลูกบอกว่าจะทำตามคำแนะนำของแม่”

“พกจดหมายนี้ไว้”

“หลังจากเรือโดยสารถึงที่หมายแล้วค่อยเปิดออกอ่าน” แม่ของไรอันกล่าวย้ำกับลูกตัวเอง

ไรอันรับจดหมายและกับไว้ในกระเป๋าสะพายเป็นอย่างดี กระเป๋าใบนี้เป็นของขวัญที่แม่ของไรอันทำให้ เขาจึงรักและทะนุถนอมมันมาก ไม่เพียงแค่นั้นสร้อยที่ห้อยอยู่ที่คอ มันคือของขวัญที่พ่อของไรอันทำมาจากมือ ไรอันรักและหวงแหนของสองชิ้นนี้มาก มันมาจากน้ำพักน้ำแรงจากพ่อและแม่ของเขาเอง

“ผมจะรักษาสัญญาและทำตามครับแม่” หนุ่มน้อย ตอบกลับในที่

“พ่อไม่มาหรอกครับ ยังโกรธอยู่ใช่ไหม”

“หัวคือจริงๆ ใช่มั้ย ผมหมายถึง ไม่ไว้ใจผมเลย นี่ขนาดวันเดินทาง นะแม่” ไรอัน รีบกล่าวขอโทษ กับสิ่งที่พูดไม่ดีออกไป จากนั้นเขาทำท่าจะโผล่ไปเป็นเรื่องอื่น แต่แม่ของเขารู้ดี ถึงความหมายที่เขาพูดออกมา จากนั้นแม่เขามยิ้ม เป็นการสื่อถึงความเข้าใจในคำขอโทษ

ณ.เนินเขาที่มีต้นไม้ขนาดใหญ่หมักหมมตั้งอยู่กลางเกาะ จากท่าเรือก็สามารถมองเห็นต้นไม้ขนาดยักษ์ได้อย่างชัดเจน มีชายวัยกลางคนแสดงท่าทางหลบซ่อน ผลุบโผล่อยู่หลังต้นไม้ยักษ์ เขาแอบมองลงไปทางท่าเรือด้วยกล้องส่องทางไกล อาการกังวลของชายคนนี้เป็นที่ขบขันของผู้คนบนเนินเขา ชายคนนี้แต่งตัวคล้ายทหารพลางตัวด้วยสีจันดูเลอะเทอะ คนที่เดินผ่านไปมาเรียกชื่อเขาว่าฮาราซึและส่งคำทักทายตลอดเวลา บางคนถึงกับเขวว่า“ไม่ไปส่งลูกเดินทางที่ทำเรือหรือ” นั่นคือพ่อของไรอัน ที่มีชื่อว่าฮาราซึ เขาเป็นที่รู้จักของคนบนเกาะวิทกเพลิงเป็นอย่างดี ฮาราซึลิ้มไปว่าเขาไม่ได้ยู่ลำพังบนเนินเขา การปลอมตัวของฮาราซึจึงกลายเป็นเรื่องขบขันไป ฮาราซึเคยประกาศว่าจะไม่ไปส่งลูกที่ทำเรือ แต่การแอบมาส่งกล้องส่องทางไกลบนเนินเขาเพื่อดูไรอัน มันจึงเป็นการแสดงความห่วงลูกได้เป็นอย่างดี แม้จะขัดกับคำพูดที่เคยประกาศไว้

ผู้คนบนเกาะนิยมมาดูความสวยงามของเนินเขานี้ ความพิเศษของมันอยู่ที่ความใหญ่โตมโหฬารของต้นไม้ยักษ์ ที่แผ่ครอบคลุมเนินเขาเกือบทั้งหมด อายุของมันไม่อาจคาดเดาได้ มันอาจเจริญเติบโตพร้อมกับช่วงที่มนุษย์ชุดแรกอพยพมายังโลก

แห่งที่สองนี้ มันจึงสื่อถึงความอุดมสมบูรณ์ของโลกแห่งนี้ได้ดี ซึ่งเทียบกันไม่ได้เลยกับความทรุดโทรมของโลกใบเก่าที่ถูกกระทำโดยน้ำมือมนุษย์เอง อากาศที่เย็นสบาย ทำให้ผู้คนรู้สึกผ่อนคลายเป็นอย่างดี คนในหมู่บ้านจึงชอบมาที่นี่

ในความเป็นจริงฮาราชิอยากไปส่งลูกชายออกเดินทางด้วยตนเอง แต่ความเป็นคนหัวแข็งและหัวดี้อ มันทำให้การตัดสินใจบางอย่างต้องเกิดความโลเล แต่ความรักและห่วงลูกมันก็ไม่อาจปิดกั้นได้ แม้ท่าทางผลุบๆ โผล่ๆ เหมือนตัวตุ่น เป็นที่ตลกขบขันของคนที่นี่ แต่เขาไม่ได้รู้สึกอายแต่อย่างใด สายตาเขาสนใจแต่ลูกชายที่กำลังใกล้จะออกเดินทางจากเมืองเล็กๆ แห่งนี้ แต่การกล่าวคำอำลาไม่อาจจะส่งไปถึงท่าเรือ มันชักโหดร้ายต่อความรู้สึกผู้เป็นพ่อยิ่งนัก แต่ฮาราชิก็มุมิใจที่ไรอันกล้าพูดกับเขาตรงๆ ฮาราชิเอาหลังตั้งมั่นและพูดพึมพำถึงภรรยา “ไรว่า เวลานั้นก็มาถึงจนได้” ฮาราชิเอ่ยถึงชื่อภรรยาของเขาราวกับว่าทั้งคู่เหมือนมีความลับอะไรอยู่ในใจ

“ฝากลาพ่อด้วยนะแม่ แล้วดูแลตัวเองด้วยครับ”

“แม่กลับเถอะ ผมจะขึ้นเรือแล้ว” ไรอันกล่าว

แม่เขายิ้มตอบพร้อมเดินจากไรอันไปอย่างช้าๆ แต่ในใจของเธอ อยากจะส่งลูกจนกระทั่งเรือออกจากท่า แต่เธอก็คิดว่ายิ่งอยู่นานเท่าไร มันยิ่งทำให้เธอต้องอดเป็นห่วงลูกของเธอไม่ได้ เธอจึงตัดสินใจหันหลังและเดินออกจากท่าเรือไปพร้อมน้ำตาที่ซึมบนใบหน้า แต่เธอก็ใจแข็งไม่หันกลับไปดู เพื่อไม่ให้ไรอันเห็นความอ่อนแอของเธอและเพื่อให้ลูกชายออกเดินทางอย่างหมดห่วง ความเป็นห่วงมันแสดงอยู่ภายในของคนเป็นแม่ ไรอันไม่สามารถรับรู้ได้เลย ใจของเด็กหนุ่มในช่วงเวลานี้คือทำตามความฝันตัวเอง และนี่คือเรื่องราวก่อนการเดินทางของไรอัน หลังจากที่ไรอันเล่าเรื่องราวของเขาให้มิน่าและเอวาฟังจนจบเวลาแห่งการจากลา ก็มาถึง

คำสนทนาสนทนาระหว่างไรอันกับสองแม่ลูกต้องจบลงด้วยเสียงของชายแก่คนหนึ่ง ซึ่งตะโกนบอกกับผู้โดยสารให้เตรียมพร้อมสำหรับเรือจะเทียบท่า เสียงนั้นมาจากทางกัปตันเรือโดยสาร หลังจากนั้นสองแม่ลูกก็กล่าวคำอำลาแก่ไรอัน สองแม่ลูกเตรียมพร้อมเพื่อลงจากเรือ แต่จุดหมายปลายทางของไรอันยังอีกไกล เขามองสองแม่ลูกลงจากเรือพร้อมตะโกนกล่าวคำอำลาอีกครั้ง เอวาทอกลับด้วยท่าทางสนิทสนมขึ้น สองแม่ลูกต้องต่อเรือเพื่อจะเดินทางต่อไปยังทวีปเซต้า เพื่อเดินทางไปหาสามีของเธอ

หนุ่มน้อยบันทึกเหตุการณ์ของวันนี้ลงในสมุดบันทึกของเขา และเรื่องราวของเพื่อนใหม่ที่เขาได้พูดคุยด้วย มันถูกบันทึกลงในสมุดอย่างละเอียด การจากลาของสองแม่ลูกทำให้รู้สึกว่ามันน้อยต้องรับกับความรู้สึกโดดเดี่ยวบนโลกใบนี้ แต่การเดินทางยังอีกยาวไกลนัก ไรอันได้แต่คิดอยู่ในใจ การพบเจอผู้คนแปลกหน้าและการจากลา คือสิ่งที่เขาจะพบเจอตลอดการเดินทาง ในเวลานี้มีเพียงพระอาทิตย์ยามเย็น ที่คอยเป็นเพื่อนเขาอยู่บนหาดฟ้าของเรือโดยสาร